

Ung i Løvel under besættelsen 1940-45.

I 1941-42 blev der på foranledning af gdr. Viggo Nielsen, Toftegården og pastor Rosager Hansen, Rødding oprettet en KFUM-spejdertrop i Løvel. Troppen bestod af 3 patruljer, hvor jeg var fører for den ene med Orla Bust som patruljeassistent. Vi havde mange gode møder, øvelser og lejre bl.a. en på Fyn (korpsslejren i Horne) og en divisionslejr i Junget på Salling.

Rejsen til Fyn foregik på cykel, og da det var vanskelig at få dæk under krigen, var vores dæk meget dårlige, og jeg lyver ikke, når jeg siger at vi punkterede mindst 25 gange på vejen frem og tilbage, så rejsen tog temmelig lang tid.

En skelsættende begivenhed indtraf under en bålfeest på Toftegården i midsommer 1944, da vi fik besked om, at vor spejderkammerat Hans' broder, Chr. Ulrik Hansen var blevet henrettet af det hemmelige tyske politi, også kaldet Gestapo.

Da blev nogle af os halvvoksne drenge enige om, at vi ville til at bekæmpe tyskerne, og som sagt som gjort, gik vi straks i gang. Det første vi lavede, var illegale blade og opråb, som vi så delte ud i nattens mulm og mørke. Trykningen foregik ved hjælp af "Det lille Trykkeri", som vi købte hos en boghandler i Viborg. Da det åbenbart ikke var spændende nok, besluttede vi, at tyskernes telefonledninger op igennem Jylland skulle ødelægges. Vi anskaffede os nogle save, og en kold vinternat gik vi ud på Alfred Bustes mark og gik så i gang med at save telefonpæle over. Vi fik senere at vide, at der var anbragt sprængstof i nogle af pælene, så havde vi ramt sådan noget djævelskab, var vi jo nok røget i luften.

Modstandsbevægelsen havde imidlertid fundet ud af, at det var os, som gik og lavede disse drengestreger, og det ville de have stoppet, så vi blev indkaldt til forhør hos sognefogeden. Sognefogeden var den gang sognets "politimester" eller sherif. Han var valgt af befolkningen og forsynet med politikasket og politiskilt. Han havde mange små gøremål. bl.a. at opkræve hundeskot, børnebidrag m.v. En af hans særlige opgaver var at have opsyn til baller. Baller var den tids diskotek og blev holdt i det gamle forsamlingshus også kaldet Salen. Den tids ungdom kunne også være urolige og livlige, og da vi engang var kommet til at vælte den store kakkelovn, så det hele var indhyllet i røg, samtidig med at en flok sad midt på dansegulvet og drak øl fra en stor kasse, så blev det besluttet, at der ikke måtte holdes bal, medmindre sognefogeden var til stede.

Det gjorde han så, medbringende kasket og skilt. Da han var en mand på ca. 80 år, faldt han gerne i søvn hen på de små timer, men alene det, at han var til stede, var nok til, at ingen vovede at lave skarnstreger. (Den sidste sognefoged i Løvel var for øvrigt Kristian Olsen, Gillebakken).

Nå, men efter dette møde med sognets øvrighed holdt vi os i ro en tid, men det varede nu ikke så længe. Vi blev optaget i en modtagergruppe. Det vil sige en 20-30 mand, som hjalp med til at modtage og gemme våben, der blev nedkastet fra engelske fly om natten. Når flyvemaskinen skulle komme, fik vi besked over radioen ved en særmelding. Hver nedkastningsplads havde et navn, og blev det nævnt i radioen kl. 21, vidste vi, at flyvemaskinen ville komme pågældende nat.

Vores forældre kunne ikke forstå, at vi ville så tidlig i seng, men ikke så snart, vi var kommet ind på vort værelse, før vi kravlede ud af vinduet og satte os på vore gamle cykler og kørte til egnen omkring Klejtrup, hvor modtagerpladsen var. Da vi ikke kunne få cykeldæk, kørte vi på fast gummi, der var udskåret af gamle bildæk, så det kunne godt være en drøj tur. På pladsen blev der opstillet vagtpost bevæbnet med maskinpistoler, og der blev anbragt 3 lygter, der skulle tændes, når vi kunne høre flyet, således at det kunne se, hvor våbnene skulle nedkastes. En gang var nært gået galt, da vi tændte lys for et tysk fly, som over radioen meddelte det til Karup flyveplads. Bortset fra lidt skyderi slap vi alle helskindet hjem.

Efter sådan en tur, var man noget klatøjet i skolen dagen efter. Jeg cyklede hver dag til Viborg, hvor jeg gik i skole på Viborg private realskole (Føns).

Skydeøvelse skulle vi også have. Det foregik i en lille skov på Karl Niensens (Skousens) ejendom på Pederstrupvej. Her havde vi gravet en stor hule i jorden godt skjult med græstørv og små træer.

Vi havde stjålet en stor tysk pistol ned tilhørende patroner og når vi skød med pistolen lød der et brag så højt, at lemmerne til hulen var lige ved at løfte sig, og vi var halvdøve længe efter. Jeg tror det var begrænset hvad vi fik ud af disse skydeøvelser.

Vi nåede også en enkelt gang at komme med til jernbanesabotage. Der brugte vi en slags sprængblyanter og noget sprængstof, der lugtede af marcipan.

Nå, alting får jo en ende, og det gjorde krigen jo heldigvis også, og midt under befrielsen skulle jeg op til præliminæreksamen på Viborg private Realskole, og jeg er vist en af de få, som er mødt op til eksamen med pistol under bordet. Det var nu ikke så meget for at lægge pres på censor, men på grund af, at vi af modstandsbevægelsen havde fået nogle bevogtningsopgaver, der skulle passes ind imellem.

Hermed slut for denne gang.

Ejvind Sørensen
Skanderborg.